

Păstorul cu cârje

Era odată un păstor care trăia în apropiere de Betleem împreună cu alții păstori. El șchiopăta și nu putea să umble decât cu cârje.

* Când îngerul le apără păstorilor în Noaptea Sfântă, ceilalți păstori porniră imediat în căutarea Pruncului, dar el nu voia să meargă și rămase singur la foc. Privi după ei, cum se pierdeau în întuneric...

– Alergați, fraților! Ce poate fi asta? O nălucă, un vis!, își zise el.

Peste tot era o liniște profundă. Cu cârjele stârnii jarul, singurul care se mai auzea. Căzut pe gânduri, lemne pe foc uitase să mai pună...

* – Și dacă toluși nu e o nălucă și nici vis... atunci, poate, îngeril?

Se ridică în picioare, își luă cârjele și porni cu greu pe urmele celorlați. Când ajunse la grajd, apăreau deja zorile dimineții. Parfumul unor mirodenii străine plutea încă în aer.

– Dar unde este Pruncul, Mântuitorul lumii, Hristos?, se întrebă.

Voa să se întoarcă, dar descoperi o mică peșteră unde se află Pruncul aşezat pe paie, alături de Maica Sa. Deodată păstorul se închină adânc înaintea Lui, fără să știe prea bine de ce. Pruncul nu-i zâmbea, nu auzea cântarea îngerilor și nu vedea aureola

* Maicii Domnului. Ceea ce i se întâmplase nu se puțea exprima prin cuvinte. Mirăt, fugi de acolo. Dar, după ce merse un timp, văzu că-și uitase ceva la iesle: uitase cârjele. Voa să se întoarcă. Toluși, merse mai departe clătinându-se, apoi din ce în ce mai sigur pe el și mai bine.

**Fiul lui Dumnezeu
S-a coborât din cer
pentru ca să ne suie
pe noi la cer.**

Grajdul gol

Se povestește că o bunicuță trăia într-o casă la marginea satului. Într-o noapte friguroasă bunicuța voia să se încălzească cu o ceașcă de ceai, când deodată cineva bătu tare la ușă. Ea nu auzi, de aceea loviturile deveniră din ce în ce mai puternice.

În cele din urmă deschise ușa. Afară stăteau câțiva păstori înfrigurați. Băribile lor erau înghețate. Emoționați, povestesc bunicuței despre un Prunc împăratesc care se născuse nu departe de acel loc, într-un grajd, chiar în acea noapte.

– Vino repede, bunicuțo, îi spuse cel mai bătrân dintre ei. Vino repede! Avem nevoie de tine. Tu știi să te porți cu copiii!

Bunicuța, neîncrezătoare, își acoperi zgribulită capul.

– Mâine..., le spuse bunicuța, aștepțați până mâine!

Păstorii o lăsără și se întoarseră la Prunc. Puțin după aceea bătură din nou la ușă. Cerșiră puțin lapte și pâine ca să le ducă Pruncului și familiei Sale.

– Mâine, le spuse bunicuța din nou.

A doua zi, într-adevăr, bătrânică își ținu cuvântul dat. Luă un coș cu mâncare și daruri: o năframă pentru femeie, jucării pentru copil și mâncare caldă. Când sosi, grajdul era gol. Pruncul plecase deja în Egipt.

Prețuieste vremea!

**Privește cu folos,
ascultă cu folos,
vorbește cu folos,
răspunde cu folos.**
(Sf. Vasile cel Mare)

